

Úryvek z třetího dílu knihy Stvoření světa,

kteřou si lze objednat na webu: <http://www.centrumstromzivota.cz/knihy.html>

Nejlépe se nám s Igorem daří novotvorba orgánů. Je to prostě jakýsi div. Přicházejí lidé, kteří přišli o ledviny, ženské orgány, žlučník, o plíci. A my jim říkáme: „Nepřejete si obnovit orgán?“ Tak i nyní proti mně sedí muž. Nemá ledvinu. My: „Nepřejete si obnovit ledvinu?“ To kromě toho, s čím přišel. Ale také se sem dostal ne docela obyčejný člověk. Samozřejmě že se sem neohlásil jen na rozhovor. Od někoho slyšel, co všechno se v našem centru dělá. Ale přece jen ne až do té míry. A tak se zavrtil na židli.

„My jsme prostí lidé. Pro nás je to z oblasti fantastiky. Jistě, nebylo by to špatné. Ale finance, sami chápete... Možnosti... Peníze jsou, ale je to relativní. Chtěl bych po etapách, začít něčím jednodušším. Pocítit výsledek.“

„Novotvorba se u nás zaznamenává. Vyšetření, ultrazvuk, tomogramy,“ mírně jsem přitlačil.

V poslední době se mi líbí na to téma rozmlouvat. Vždyť máme velmi stabilní a příjemné výsledky.

„Nepřivedu lékaře k infarktu? Medicína je ortodoxní. Jakmile to uvidí, budou v šoku!“ roznězně podotýká klient.

„To se stává. Byla u nás žena. Nic jsme jí neřekli. Prostě jsme jí z vlastní iniciativy nově vytvořili ženské orgány. Poradili jsme jí, aby šla na ultrazvuk. Ona poslechla. Doktor uviděl malý uzlík. Předepsal jí preparáty, aby se jí na děloze všechno vstřebalo. Žena se zeptala: »Proč? Dělohu mi odstranili před 25 lety.« Oba měli po těch slovech oči jako tenisáky. Dáma k nám přiběhla: »Hoši, co jste mi to natropili?«... My upřesňujeme: »A copak se vám to nelíbí?« Odpovídá, že se jí to líbí.“

„Zajímavé! Přece jen se potřebuji poradit. Není to přece za vteřinu, že?“ váhá muž.

„Možná i za vteřinu. Proč ne?“ namítám. Kdyby bylo takové přání... Přece nepochybujete o tom, že z maličké, téměř neviditelné buňky vyrůstají dělením velmi velcí strejdivé a tety. Z buňky, která je vidět jen pod mikroskopem. Kostí jsou na místě, i tkáně, i všechny orgány, kde mají být, každý vlasek, každý nehtík.“

„Ale člověk přece prochází evolucí ještě v časovém úseku.“

Hle, jaký erudovaný klient přišel. Ví o časovém úseku a jistě ještě o mnoho více.

„A tady je to jednodušší. Všechno probíhá uvnitř organismu. Je v něm všechno vyladěno, jsou zde všechny struktury obnovy. V DNA je zápis o tom, že orgán musí být na určitém místě, je třeba jen organismu napovědět, že inventář není úplný. Z DNA se bere zápis, rozvine se hologram. Buňkám se dá impuls pro dělení. Ty začínají vytvářet orgán přesně podle plánu, který máte v DNA. Proces se spouští podle programu. Ledvina vzniká přesně taková, jako ta zdravá. Dokonce lepší, protože je mladá,“ pokračuji ve vysvětlování.

„To je přece klonování!“ leká se klient.

„Ne, protože je to přirozený vnitřní proces. Získáváte to, co jste měl. Odstraňujete svou poruchu. V čem je podstatný rozdíl mezi tím, co jste řekl vy, a tím, co děláme my? Obnovujeme znovu to, co má v organismu být. To, co je mu vlastní. To, co je jeho nedílnou součástí, a netvoříme něco, co je tomu podobné. Jsou to různé věci.“

Muž se opět uvolnil. Ulevilo se mu.

„Chápu. Orgán je skutečně můj, když se bere z mé DNA. Když mi odstranili ledvinu, vytvořila se kýla. A vpravo zřejmě játra zabrala uvolněné místo. To je možné napravit? Játra tlačí,“ stěžuje si návštěvník.

„Ano, v DNA je vše zapsáno. Všechno je možné obnovit a uvést do souladu s vaším prvopočátečním plánem. Plán celého vašeho organismu včetně kůže je uchován v chromosomech.“

... A Igor hned začíná analýzu situace.

„Člověk vystoupí tam, na informační úroveň, a hned je tady, v bodě ledvina, orgán. Co z toho plyne? Jako by ji člověk přemlouval. Stlačí ji do bodu.“

„V jakém prostoru ji stlačuješ? V temném, v příčinném prostoru?“ upřesňuji si.

„Ne, ve světlém,“ odpovídá Arepjev. „Tady se vychází skrze tunel. Ona tam má status svobody. Přenesení se to sem a zde se začíná utváření tam, kde mají játra volné místo. Nyní jsem to viděl u něj – tvar, kalichy, pánvičky. A hned je to vidět v jedné buňce. A všechno je vidět, odpovídá to. Najednou je vidět světelný signál. Raz – a ledviny se stávají navzájem identickými.“

„Ano, přímo nyní jsem viděl, že buňky začínají být takové žluťoučké, krásné,“ potvrdil jsem, když jsem uviděl, co dělá Igor.

„Myslím si: udělám to ještě jednou, ještě jednou! Jestlipak jsem se nespletl?“

„Ne. Já to vidím také,“ uklidňuji přítele. „Chtěl jsem říci, že jsem sám nečekal, že to všechno budeš dělat novým způsobem. Takto je to přece zajímavější.“

„Podívej se! Je taková veliká!“

„Ano, je to v detailu. Děje se něco neobyčejného.“

„Protože když vzdalujeme a přibližujeme – vzdalujeme tady a přibližujeme tam, procházíme přes hranici, přes čáru! Vzniká fyzická realita.“

„Otec říkal: »Děti moje, realita není jedna. Jsou tři reality«,“ připomínám.

„Realita je toto i to, i ono. Stejně tak je to řečeno v textu! Došli jsme k tomu podle slov Otcových, podle jeho slov. Dešifrujeme, dešifrujeme. Otec to přece říkal!“

„Ale Pravda je jedna!“

„Otec mluvil o realitě. On přece mluvil o technologii.“

„Jestliže mluvíš o realitě, již mluvíš o Pravdě. Abychom uviděli Pravdu, je třeba uvidět tři reality!“

„Tři reality! Vidím jednu realitu, druhou – je to bod, a třetí realita je, že bod přešel sem. Je vidět přesnou síť souřadnic. Síť vidím přesně. Je to správně?“ přítel, rozrušený a nadšený z úspěchu, vyžaduje morální podporu.

„Vidíš ji s čísly?“ upřesňuji si.

„Ano. Je dvanáctá. Je možno se podívat plošně. Odtud. Podíváme se, co je napsáno o dvanácté číslici. Existuje takový popis? Tady je dvanáctá cifra! Hrome! Je to přechod mezi prvním a...“

„Čtvrtým,“ potvrzují.

„Realita. To je realita a to je realita. A to střední, to je Otcova linie, která dává pětku – život!!!“

„Všude vidím číslo 12. Průchod je přes něj?“ přeptávám se.

„Ano, vstupuji do něj, dívám se vzhůru, raz – procházím dolů a vidím ledvinu.“

17.9.2018